

Дичо заплака и се замоли:
— Нѣма вече, царю честити! Нѣма. Ще слушамъ. Само не ме давай на крокодилитѣ.

— Добре, — каза царѣтъ. — Ти нали не се плашишъ отъ комаритѣ?

— Не се плаша.

— Носете го тамъ.

Дичо се качи на ластовицата и отново полетѣ. Отведнажъ ластовицата се обърна, и Дичо започна да пада надолу. Погледна — падаше надъ едно блато. Преди да извика, отъ блатото се надигнаха цѣлъ облакъ комари. Тѣ го хванаха, сложиха

го на трѣстиката и записукаха:

— Ще му изпиемъ кръвчицата!

Дичо се опита да бѣга. Не може. Комаритѣ се засмѣха. Най-голѣмиятъ комаръ извади остра сабя и съ нея го мушна.

Олеле-е-е! — зарева и зарита Дичо. — Нѣма вече, нѣма вече! Олеле, мамо-о-о!

— Какво, маминото? — чу Дичо гласа на майка си.

— Нѣма да развалямъ гнѣздата. И край блатото нѣма да ходя, само не ме давай да ме мушатъ комаритѣ.

— Нѣма, чедо! Нѣма никакви комари. Чичо докторъ ти сложи инжекция. Боленъ си отъ малария.

Дичо погледна. Надъ него стоеше майка му, а до нея докторѣтъ.

— Мамо, — рече той, — вече, нѣма.

— Какво, чедо!

— Нѣма да закачамъ ластовичкитѣ и ще те слушамъ вече.

— Добре, добре! — засмѣ се майка му. — Само като оздравѣешъ да не забравишъ, какво си обещалъ!

— Нѣма, мамо!

Дичо се усмихна. Следъ малко заспа. Надъ него остана да бди майка му.

Асенъ п. Василевъ